

Daniels bok – nummer etthundratretton

Uppenbarandet av profetians trefaldiga tillämpning: att förstå betydelsen av den 11 september 2001 i ett bibliskt sammanhang

Jeff Pippenger
2024-03-03

När Herren den 11 september 2001 ledde sitt folk i den yttersta tiden tillbaka till Jeremias ”gamla stigar”, hade han redan fastställt regeln om profetians tredubbla tillämpning.

Så säger Herren: Stå på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, vilken som är den goda vägen, och vandra på den; så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: ”Vi vill inte vandra på den.” Jag satte också vaktare över er och sade: ”Lyssna till basunens ljud.” Men de sade: ”Vi vill inte lyssna.” Jeremia 6:16, 17.

När Herren förde sitt folk tillbaka till de gamla stigarna, skulle de finna vila (det sena regnet), och vaktarna fick då ett basunbudskap. Alla profeterna identifierar på det mest fullkomliga sätt slutet på de yttersta dagarna, så de yttersta dagarnas basunbudskap skulle vara den sista basunen, som är den sjunde basunen, som är det tredje ve.

När Hans folk i de sista dagarna började vandra på de gamla stigarna, insåg man att den första véns kännetecken identifierade en bestämd symbolisk historisk ledare (Mohammed), och att den andra vén gjorde detsamma (Osman). Man fann att var och en av de fyra första basunerna också hade särskilda symboliska ledare för att identifiera basunen, och därefter insåg man att Osama bin Laden var den symboliske ledaren för den tredje vén.

Mohammed var förknippad med Arabien, och Osman var symbolen för det osmanska riket i Turkiet, och Osama bin Laden representerade den världsomspännande islamiska terrorn, även om han, liksom Mohammed, var arab.

Det erkändes också att det första veet sårade Roms arméer och att det andra veet dödade Roms arméer. Den 11 september 2001 erkändes därefter som den tidpunkt då islam, i det tredje veet, sårade Roms armé (Förenta staterna), men att den vid söndagslagen kommer att döda Roms armé, när Förenta staterna når sitt slut som det sjätte riket i Bibelns profetia och överlämnar sin nationella suveränitet åt den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten.

Det erkändes att Förenta staterna var jorddjuret med två makthorn. Ett primärt profetiskt kännetecken hos jorddjuret är att det förvandlas från ett lamm till en drake. Profetiskt representerar horn styrka, och jorddjurets styrka var republikanism och protestantism, framställda såsom jorddjurets två horn. Men nu, i de sista dagarna, har jorddjurets två styrkor förändrats till militär och ekonomisk makt. Den 11 september 2001 slog islam, den tredje veens islam, till mot jorden, en symbol för jorddjuret, Pentagon, en symbol för dess militära makt, och tvillingtornen i New York City, en symbol för dess ekonomiska styrka.

När det dessutom erkändes att både den inledande historien om det första veropet och den avslutande historien om det andra veropet framställde en illustration av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, erkändes det att vid det tredje veropets ankomst, när New Yorks stora byggnader fälldes, identifierades det att beseglingsprocessen av de etthundrafyrtiofyra tusen hade börjat.

”Varifrån kommer detta påstående att jag har förklarat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna resa sig där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte utspela sig när Herren reser sig för att på ett förskräckligt sätt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelseboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelseboken är en varning för vad som skall komma över jorden. Men jag har inget särskilt ljus angående vad som skall komma över New York, utom att jag vet att de stora byggnaderna där en dag skall störtas omkull genom Guds makts vridande och omstörtande. Av det ljus som givits mig vet jag att förstörelse är i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans mäktiga kraft, och dessa väldiga byggnadsverk skall falla. Scener skall utspela sig vilkas förskräcklighet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

”Det fördärv som är i världen” är islams karaktär, ty dess karaktär framställs såsom Apollyon och Abaddon i Uppenbarelseboken, kapitel nio, vers elva.

Och de hade en kung över sig, avgrundens ängel, vars namn på hebreiska är Abaddon, men på grekiska har han namnet Apollyon. Uppenbarelseboken 9:11 (NIO ELVA).

Betydelsen av namnet, eller karaktären, hos den kung som härskar över islam, både på hebreiska och grekiska, såsom den representeras av de två namnen, är ”död” och ”förstörelse”, vilket kom den 11 september 2001, när New Yorks stora byggnader störtades. Vid den tidpunkten började Uppenbarelseboken kapitel arton, verserna ett till tre, att uppfyllas.

Det uppmärksammades att det första omnämnandet av Islams vilda man i Första Moseboken använde det hebreiska ordet för ”den vilda arabiska åsnan”, vilket i versen översattes med ”en vild man”. Islams symbol är hästsläktet, och i Uppenbarelseboken kapitel nio framställdes det också som en stridshäst. På Habackuks heliga tavlor, som Guds folk hade blivit underrättat om ”inte borde ändras”, framställdes islam likaledes genom stridshästarna.

Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall ge honom namnet Ismael, ty Herren har hört ditt lidande. Och han skall vara som en vildåsnan bland människor; hans hand skall vara mot var man, och var mans hand mot honom; och mitt emot alla sina bröder skall han bo. 1 Moseboken 16:11, 12.

Det första omnämnandet av Ismaels födelse var förbundet med ett ”hinder”, vilket kom att bli en främsta symbol förknippad med islam.

Sarai, Abrams hustru, hade inte fött honom några barn. Men hon hade en tjänstekvinna, en egyptiska, vars namn var Hagar. Och Sarai sade till Abram: Se, Herren har hållit mig tillbaka från att föda; jag ber dig, gå in till min tjänstekvinna; kanske kan jag få barn genom henne. Och

Abram hörde på Sarais röst. 1 Moseboken 16:1, 2.

Redan i själva den första omnämningen av islam, sådan den representeras av Ismaels födelse, betonas underkastelse. Begreppet underkastelse är grundläggande för religionen islam. Ordet ”islam” härleds från två arabiska ord, ”salaam”, som betyder ”frid”, och ”aslama”, som betyder ”att underkasta sig” eller ”att överlämna sig”. Islam lär att de troende bör underordna sin vilja under Allahs (Guds) vilja i livets alla aspekter. När Sara väl insåg att hon hade fattat ett dåligt beslut genom att uppmuntra Abraham att ta Hagar och avla Ismael, fick hon tillstånd av Abraham att behandla Hagar hårt, vilket fick Hagar att fly från Abrahams hem. Där mottog hon ett budskap från ängeln.

Men Abram sade till Sarai: Se, din tjänarinna är i din hand; gör med henne såsom det behagar dig. Och när Sarai for hårt fram med henne, flydde hon undan hennes ansikte. Och Herrens ängel fann henne vid en vattenkälla i öknen, vid källan på vägen till Shur. Och han sade: Hagar, Sarais tjänarinna, varifrån kommer du, och vart vill du gå? Och hon sade: Jag flyr undan min härskarinna Sarais ansikte. Då sade Herrens ängel till henne: Vänd tillbaka till din härskarinna och ödmjuka dig under hennes hand. Och Herrens ängel sade till henne: Jag skall föröka din säd så mycket, att den inte skall kunna räknas för sin myckenhets skull. Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall ge honom namnet Ismael; ty Herren har hört ditt lidande. Och han skall vara såsom en vild åsna bland människor; hans hand skall vara emot var man, och var mans hand emot honom; och han skall bo mitt emot alla sina bröder. 1 Moseboken 16:6–12.

Islams återhållsamhet, den ”underkastelse” som representerar religionen Islams karaktär, och Islams roll finns alla i det första omnämmandet av Ismael och utgör det profetiska DNA:t hos den islam som representeras av de tre veropen i Uppenbarelsboken. När Herren väl hade fört sitt folk till Jeremias gamla stigar, insåg de också att de ”fyra vindar” som hålls tillbaka av de fyra änglarna i Uppenbarelsbokens sjunde kapitel, specifikt är Islams fyra vindar.

”Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda som en rasande häst som söker slita sig lös och rusa fram över hela jordens yta, bärande förstörelse och död i sitt spår.” Manuscript Releases, volym 20, 217.

Islams ”vreda häst”, som också är de ”fyra vindarna” vilka ”hålls tillbaka” medan beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen fullbordas, bär ”död och fördärv” (Abaddon och Apollyon) i sitt ”spår”. Liksom den återhållsamhet som lades på Hagar införde denna profetiska egenskap i symbolen för islam, hålls både de fyra vindarna och den vreda hästen tillbaka, och med detta förhållande fastslaget insågs det att början av det första veropet identifierar en återhållsamhet beträffande islam, sådan den representeras av Abubakars historiska befallning.

Och det blev dem befallt att inte skada jordens gräs, inte heller något grönt eller något träd, utan endast de människor som inte har Guds sigill på sina pannor. Uppenbarelsboken 9:4.

Rad på rad identifierar början av det andra ve, som i den trefaldiga tillämpningen av de tre vena läggs över början av det första vet, ett frigörande av de fyra änglarna, vilket i versen representerar frigörandet av Islams andra stora jihad.

sägande till den sjätte ängeln, som hade basunen: Lös de fyra änglar som är bundna vid den stora floden Eufrat. Uppenbarelsboken 9:14.

Man förstod därför att islam vid början av det tredje veet både skulle släppas lös och hållas tillbaka, vilket är just det vittnesbörd som syster White ger.

”Vid den tiden, medan frälsningens verk går mot sitt slut, skall vedermöda komma över jorden, och folken skall vara vredgade, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängels verk. Vid den tiden skall ”det senare regnet”, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängels höga rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjas.” Early Writings, 85.

När Islams historiska uppteckningar undersöktes, fann man att den arabiska islams krigföring och bedrifter under det första ve, inom islam förstås som ”den första stora jihad”, och att det Osmanska rikets krigföring, som började när de fyra änglarna släpptes lösa, inom islam förstås som ”den andra stora jihad”. I överensstämmelse med den trefaldiga tillämpningen tror islam att den tredje och sista stora jihad började den 11 september 2001. Som William Miller en gång skrev: ”Historia och profetia, överensstämmer.”

Tillämpningen av ”rad på rad” av ett frigivande och en samtidig återhållande makt, sådan den framställs genom att den inledande profetiska linjen för det första och det andra veet läggs över varandra, bekräftades fullkomligt av Profetians Ande, och omedelbart efter att islam slog till den 11 september 2001 lade president George W. Bush en världsomfattande återhållande makt på islam genom att inleda sitt krig mot terrorismen. Det samtidiga frigivandet och återhållandet av islams ”vreda häst” bekräftades av Bibeln, Profetians Ande och även av historien.

De som ”följer Lammet” tillbaka till de gamla milleritiska stigarna finner den ”vila” som är det sena regnet, vilket syster White identifierar som något som börjar när folken vredgas, men hålls tillbaka, såsom de gjorde den 11 september 2001.

”Vid den tiden, medan frälsningens verk går mot sitt slut, skall nöd komma över jorden, och folken skall vredgas, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängels verk. Vid den tiden skall ’det sena regnet’, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängels starka rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjas.” Early Writings, 85.

De som ”följer Lammet” tillbaka till de gamla milleritiska stigarna finner den ”vila”, som är det sena regnet, vilket syster White identifierar som något som började när den mäktige ängeln i Uppenbarelsboken arton steg ned den 11 september 2001.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

Den mäktiga ängeln steg ned när byggnaderna i New York kastades omkull; beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen började, och det sena regnet började falla som ett stilla strilande regn. De som leddes tillbaka till Jeremias gamla stigar och fann ”vilan”, som är det sena regnet, insåg då att Jesajas ”vila och vederkvickelse” också var det sena regnet; men det var också en identifiering av

den prövning som den 11 september 2001 kom över Guds folk, och särskilt över de ”hånfulla män” som ”styrde Jerusalem”. De kom till insikt om att prövningen var tvåfaldig, ty den representerade islams budskap i det tredje ve-ropet, och lika viktigt representerade den den bibliska metodologi som fastställde det sena regnets budskap.

Till dem sade han: Detta är vilan, genom vilken ni kan låta den trötte få vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Därför blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; här litet, där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och brytas och snaras och fångas. Hör därför Herrens ord, ni bespottare, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Jesaja 28:12–14.

Att vandra på de gamla stigarna gjorde det möjligt för Guds folk i den sista tiden att därefter se att liknelsen om de tio jungfrurna, som ”illustrerar adventfolkets erfarenhet”, skulle upprepas ”in i minsta bokstav” under beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen. Vittnesbördet från den historia där liknelsen först uppfylldes visade att Habackuk kapitel två stod i direkt samband med och utgjorde en del av liknelsen. Därför representerade ”striden” i Habackuk två prövningen rörande vilan och vederkvickelsen, som de hånfulla männen vägrade att höra. När trogna bibelstudenter fortsatte att forska i de gamla stigarna, insåg de att inte bara liknelsen om de tio jungfrurna och Habackuk två var samma profetia, utan också Hesekiel kapitel tolv.

En del av Hesekiels profetia var också en källa till styrka och tröst för de troende: ”Herrens ord kom till mig och sade: Människobarn, vad är det för ordspråk som ni har i Israels land och som lyder: Tiden drar ut, och alla syner slår fel? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud.... Tiden är nära, och varje syns fullbordan.... Jag skall tala, och det ord som jag talar skall gå i uppfyllelse; det skall inte längre dröja.” ”De av Israels hus säger: Den syn som han ser gäller många dagar framåt, och han profeterar om tider som är långt borta. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Inget av mina ord skall längre dröja, utan det ord som jag har talat skall fullbordas.” Hesekiel 12:21–25, 27, 28.” The Great Controversy, 393.

Tiden för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, sådan den framställs genom adventrörelsen från 1840 till 1844, utgör den tidsperiod i de sista dagarna då ”verkan av varje syn” ”skall fullbordas”. Den profetiska historien om det första ve, lagd ovanpå den profetiska historien om det andra ve, identifierar den profetiska historien om det tredje ve, vilken är den profetiska historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Den är också historien om 1840 till 1844. Den är också historien där den gärning fullbordas som utförs av den budbärare som bereder vägen för Förbundets Budbärare. Det är den historia där jordodjurets två horn genomgår en övergång från det sjätte till det ”åttonde” som ”är av de sju”. Det är den historia där de två profeterna dödas på gatan i Uppenbarelsebokens elfte kapitel.

Lika betydelsefullt är emellertid det faktum att, eftersom Guds ord aldrig slår fel, i förening med principen att alla profeterna talar mer om de yttersta dagarna än om någon annan tidsperiod, så var den 11 september 2001 den tid då ”de profetiska dagarna är nära” och då de ”ord som” Gud har talat ”skall gå i uppfyllelse”, och ”det skall inte längre uppskjutas.”

Upproret år 1863 bestämde att det laodiceiska adventfolket skulle vandra i öknen till dess att de alla var döda. Herren återvände till den historien den 11 september 2001, såsom han hade gjort med det forntida Israel vid Kades.

Det första besöket i Kadesh gav upphov till de tio spejarnas uppror och förde med sig tiden av ökenvandring. Vid slutet av de fyrtio åren återvände de till Kadesh, och det var där Mose slog på Klippan en andra gång och hindrades från att gå in i det utlovade landet, men de gick in med Josua. Den 11 september 2001 utpekar den sista generationen, och Gud skall inte längre fördröja sitt Ord.

Vi kommer att behandla detta förhållande i nästa artikel.

”Berättelsen om Israels liv i öknen nedtecknades till gagn för Guds Israel intill tidens slut. Guds handlingsätt med ökenvandringarna under alla deras färder hit och dit, i deras utsatthet för hunger, törst och trötthet, och i de slående uppenbarelserna av hans makt till deras hjälp, utgör en gudomlig liknelse, fylld av varning och undervisning för hans folk i alla tidsåldrar. Hebréernas skiftande erfarenhet var en skola till förberedelse för deras utlovade hem i Kanaan. Gud vill att hans folk i dessa sista dagar med ödmjuka hjärtan och läraktiga sinnen betraktar de eldprov genom vilka det forntida Israel gick, så att de må bli undervisade i sin förberedelse för det himmelska Kanaan.”

Klippan, som, slagen på Guds befallning, lät sina levande vatten strömma fram, var en sinnebild för Kristus, slagen och sargad, så att genom hans blod en källa kunde beredas till frälsning för den förtappade människan. Liksom klippan hade slagits en gång, så skulle Kristus ”en gång offras för att bära många synder”. Men när Mose förhastat slog på klippan i Kadesh, vanställdes den sköna sinnebilderna på Kristus. Vår Frälsare skulle inte offras en andra gång. Såsom det stora offret frambars endast en gång, är det endast nödvändigt för dem som söker hans nåds välsignelser att be i Jesu namn, — att utgjuta hjärtats begär i botfärdig bön. En sådan bön skall inför härskarornas Herre frambära Jesu sår, och då skall på nytt det livgivande blodet flyta fram, symboliserat genom det levande vattnets flöde för det törstande Israel.

”Endast genom levande tro på Gud och ödmjuk lydnad för hans bud kan människan hoppas att vinna det gudomliga bifallet. Vid det tillfället då detta mäktiga under skedde i Kadesh förlorade Mose, uttröttad av folkets ständiga knorrande och uppror, sin allsmäktige Hjälpare ur sikte; han aktade inte på befallningen: ’Talen till klippan, så skall den ge ifrån sig sitt vatten’; och utan den gudomliga kraften lämnades han åt att fläcka sitt livs vittnesbörd genom ett uttryck för lidelse och mänsklig svaghet. Den man som borde ha stått, och hade kunnat stå, ren, fast och osjälvisk till slutet av sitt verk, blev till sist övervunnen. Gud vanärades inför Israels menighet, då han kunde ha blivit ärad och hans namn förhärligat.”

”Den dom som omedelbart uttalades över Mose var djupt sårande och förödmjukande,—att han tillsammans med det upproriska Israel måste dö innan Jordan överkorsades. Men skall människan påstå att Herren handlade strängt med sin tjänare för denna enda överträdelses skull? Gud hade hedrat Mose såsom han inte hade hedrat någon annan då levande människa. Han hade gång på gång rättfärdigat hans sak. Han hade hört hans böner och hade talat med honom ansikte mot ansikte, såsom en man talar med sin vän. I samma mån som det ljus och den kunskap som Mose hade åtnjutit var större, ökades också hans skuld.” Signs of the Times,

7 oktober 1880.